

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลการศึกษา ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะ

การค้นคว้าแบบอิสระเรื่อง การศึกษาระดับอุปนิสัยของนักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพ 7 ประการ ตามหลักการของ Stephen R. Covey และเพื่อเปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ระหว่างอุปนิสัยกับคุณลักษณะทั่วไปของนักศึกษา การศึกษาครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 193 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบไปด้วยแบบสอบถาม และโปรแกรมทางสถิติ ซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการสรุปผลการศึกษา อภิปรายผลการศึกษา และ ข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 193 คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน 54 คน และเพศหญิง 139 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และ 72 ตามลำดับ

อายุ

กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 17-19 ปี มีจำนวนมากที่สุดคือจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมาคือช่วงอายุ 20-22 ปีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 42 ถัดมาคือช่วงอายุ 23-25 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14 และ กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 26-28 ปี มีจำนวนน้อยสุดคือจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ชั้นปีที่กำลังศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2 ถัดมาคือ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 35 คน ชั้นปีที่ 6 จำนวน 26 คน ชั้นปีที่ 5 จำนวน 24 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 13.5 12.4 และ 10.9 ตามลำดับ

เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุดอยู่ในช่วง 3.51-4.00 จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 31.1 รองลงมาคือเกรดเฉลี่ยช่วง 3.01-3.50 จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุดที่มีจำนวนนักศึกษาน้อยที่สุดคือช่วง 1.51-2.00 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1

โดยเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุดมีค่าเฉลี่ยรวมคือ 3.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17

เกรดเฉลี่ยสะสม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 3.01-3.50 จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 รองลงมาคือเกรดเฉลี่ยช่วง 3.51-4.00 จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 เกรดเฉลี่ยสะสมที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อยที่สุดคือช่วง 1.51 - 2.00 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1

เกรดเฉลี่ยสะสมมีค่าเฉลี่ยรวมคือ 3.15 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20

จำนวนเพื่อนสนิท

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิท 1-5 คน จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 63.7 รองลงมาคือมีเพื่อนสนิท 6-10 คน จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อนสนิทมากกว่า 10 คนมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7

ลำดับในครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นบุตรคนโต โดยมีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 รองลงมาคือเป็นบุตรคนสุดท้อง จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2 ถัดมาคือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุตรคนกลาง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุตรคนเดียวมีจำนวนน้อยที่สุดคือจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7

บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา โดยมีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5 รองลงมาคือ อาศัยอยู่กับเพื่อน จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 ถัดมาคืออาศัยอยู่คนเดียว จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 19.2 กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่กับเฉพาะบิดามีจำนวนน้อยที่สุดคือจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

สถานภาพของบิดาและมารดา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีจำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 78.8 ที่บิดาและมารดาอาศัยอยู่ด้วยกัน กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดาแยกกันอยู่มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 14 กลุ่มตัวอย่างที่บิดาและ/หรือมารดาเสียชีวิตมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2

อาชีพของบิดา

กลุ่มตัวอย่างที่มีบิดาประกอบอาชีพข้าราชการมีจำนวนมากที่สุดคือจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 รองลงมาคืออาชีพค้าขายหรือทำธุรกิจส่วนตัวมีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 และ อาชีพเกษตรกร 17 คน ร้อยละ 8.8

อาชีพของมารดา

กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดคือ กลุ่มที่มารดาประกอบอาชีพข้าราชการ และอาชีพค้าขายหรือทำธุรกิจส่วนตัว คือมีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมาคือ อาชีพเป็นแม่บ้านหรือว่างงาน มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4

ประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริมในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้ทำงานพิเศษ หรือไม่ได้มีรายได้เสริมในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา โดยมีจำนวนมากถึง 150 คน คิดเป็นร้อยละ 77.7 และกลุ่มตัวอย่างเพียง 43 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 ที่ทำงานพิเศษหรือมีรายได้เสริมในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา

ข้อมูลด้านกิจกรรม

ผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่เคยเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษามีจำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 60.1

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา มีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 39.9

การสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ กลุ่มตัวอย่างที่เคยสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 92.7 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยไม่สมัครใจมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3

ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ในช่วงร้อยละ 81-100 จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 รองลงมาคือ ช่วงร้อยละ 61-80 จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 30.1 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ กลุ่มตัวอย่างที่มีความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 66.8 โดยแบ่งเป็นเต็มใจอย่างยิ่งจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 15 และเต็มใจจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 กลุ่มตัวอย่างที่รู้สึกเฉยๆมีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือไม่เต็มใจอย่างยิ่งจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

การเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพ จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเรียนรู้มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลของการดำเนินชีวิต 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพ และ กลุ่มอุปนิสัย

อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์

ภาพรวมระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 57 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6

ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ เรื่องการแสดงความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 อยู่ในระดับมาก โดยฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 51.3

ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ เรื่องการเป็นคนรักษาสัญญาและให้ความสำคัญต่อข้อผูกพัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77 อยู่ในระดับมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 42

ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ เรื่องการไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่ดีของผู้อื่นลับหลัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 38.9

อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต

ภาพรวมระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.4 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยความสมดุลในการดำเนินชีวิตในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6

ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตเรื่องการให้เวลาอย่างสมดุลในแง่มุมต่างๆ ของชีวิต การงาน ครอบครัว เพื่อน และอื่นได้อย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 48.7

ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตเรื่องการคำนึงจุดสนใจและความต้องการของคนที่กำลังทำงานให้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 อยู่ในระดับมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีจำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7

อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยการเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 45.6 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6

ระดับอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนเรื่องการควบคุมชีวิตตัวเองได้ เรื่องการทุ่มเทความพยายามในสิ่งที่สามารถทำได้ และ เรื่องการรับผิดชอบต่ออารมณ์และการกระทำของตนเองมากกว่าที่จะโทษผู้อื่นหรือสิ่งรอบข้าง อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 4.52 และ 4.42 ตามลำดับ และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างในทั้ง 3 เรื่องอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีจำนวน 73 80 และ 83 คนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 37.8 41.5 และ 43 ตามลำดับ

อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยการเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1

ระดับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ เรื่องการรู้ว่าต้องการความสำเร็จอะไรในชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 อยู่ในระดับมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2

เรื่องการจัดการและเตรียมสิ่งต่างๆเป็นอย่างดีเพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำแบบเร่งด่วนหรือฉุกเฉิน และเรื่องการเริ่มต้นแต่ละสัปดาห์ด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนว่าต้องการทำอะไรให้สำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 และ 3.70 ตามลำดับ อยู่ในระดับค่อนข้างมาก ฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นเดียวกัน คือมีจำนวน 89 และ 73 คนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 46.1 และ 37.8 ตามลำดับ

อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัย การทำตามลำดับความสำคัญ ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาคือระดับค่อนข้างน้อย จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9

ระดับอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ เรื่องการมีวินัยในการทำแผนต่างๆ เรื่องการไม่ยอมให้กิจกรรมต่างๆที่สำคัญที่ต้องทำในชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่วุ่นวายอื่นๆ ในแต่ละวัน และ เรื่องสิ่งต่างๆที่ทำทุกวันมีความหมายและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในชีวิต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 3.91 และ 4.13 ตามลำดับ ซึ่ง อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และ ฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ในเรื่องการไม่ยอมให้กิจกรรมต่างๆที่สำคัญที่ต้องทำในชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่วุ่นวายอื่นๆในแต่ละวัน และ เรื่องสิ่งต่างๆที่ทำทุกวันมีความหมายและเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในชีวิต มีฐานนิยมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยมีจำนวน 89 และ 85 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 และ 44 ส่วนเรื่องการมีวินัยในการทำแผนต่างๆ มีฐานนิยมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อยมีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7

อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัย การคิดแบบชนะ/ชนะ ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9

อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ เรื่องการให้ความสำคัญกับความสำเร็จของผู้อื่น เท่าๆกับของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นกัน มีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 46.6

อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ เรื่องการให้ความร่วมมือกับผู้อื่น และ เรื่องการพยายามหาวิธีที่ทำให้ทุกฝ่ายได้ประโยชน์ในเวลาแก้ไขข้อขัดแย้ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 และ 4.44 ตามลำดับ ซึ่ง อยู่ในระดับมาก แต่ฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีจำนวน 85 และ 81 คนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 44.0 และ 42.0 ตามลำดับ

อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเราของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัย การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 43 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7

อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา เรื่องการเป็นคนอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่น เรื่องการพยายามทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้อื่น และเรื่องการพยายามทำความเข้าใจผู้พูดจากมุมมองของผู้พูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 4.58 และ 4.57 อยู่ในระดับมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยมีจำนวน 69 84 และ 85 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 44.0 และ 43.0 ตามลำดับ

อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่างของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยการฝึกพลังประสานความต่าง ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 46.1 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9

อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่างเรื่องการให้ความสำคัญและค้นหาสิ่งที่อยู่ในใจผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 อยู่ในระดับมาก ฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก คือมีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4 ในขณะที่ เรื่องการเป็นคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวคิดและวิธีแก้ไขปัญหาที่แปลกใหม่และดีกว่า และเรื่องการขอกระตุ้นให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และ 3.82 ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมาก และฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นกัน มีจำนวน 76 และ 73 คนตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 39.4 และ 37.8 ตามลำดับ

อุปนิสัยที่ 7 การปล่อยให้คอมอยู่เสมอ

ภาพรวมระดับอุปนิสัยที่ 7 การปล่อยให้คอมอยู่เสมอของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยการปล่อยให้คอมอยู่เสมอในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2

อุปนิสัยที่ 7 การปล่อยให้คอมอยู่เสมอเรื่องการให้ความสำคัญกับสุขภาพทางกายและความเป็นอยู่ที่ดีของตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก ในขณะที่ฐานนิยมของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก คือมีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 35.2

เรื่องการพยายามอย่างมากที่จะสร้างและปรับปรุงความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเรื่องการใช้เวลาในการหาความหมายและความสุขในชีวิต มีค่าอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 และ 4.56 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาฐานนิยม พบว่า ฐานนิยมของเรื่องการพยายามอย่างมากที่จะสร้างและปรับปรุงความสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่ในระดับค่อนข้างมาก คือมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 44.6 ในขณะที่ฐานนิยมเรื่องการใช้เวลาในการหาความหมายและความสุขในชีวิต มีค่าอยู่ในระดับมาก คือมีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8

กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว

ภาพรวมระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยกลุ่มตัวอย่างมีฐานนิยมอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นกัน จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 40.4

กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม

ภาพรวมระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างมีฐานนิยมอยู่ในระดับมากเช่นกัน จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 39.4

ภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

ระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 อยู่ในระดับมาก แต่กลุ่มตัวอย่างมีฐานนิยมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 43

ภาพรวมทุกอุปนิสัย

เมื่อพิจารณารวมทุกอุปนิสัย เราสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก คือ อุปนิสัยที่กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งได้แก่ อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ อุปนิสัยที่ 6 การผนึกพลังประสานความต่าง และกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว

กลุ่มที่สอง คืออุปนิสัยที่กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยอยู่ในระดับมาก ซึ่งได้แก่ อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มทำก่อน อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 5 เข้าใจผู้อื่นก่อนที่จะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา อุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์คุณลักษณะทั่วไปกับระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

อุปนิสัยที่นำมาวิเคราะห์เทียบกับคุณลักษณะทั่วไปได้แก่อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

คุณลักษณะทั่วไปที่นำมาวิเคราะห์มีจำนวนทั้งหมด 17 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ช่วงเกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด ช่วงเกรดเฉลี่ยสะสม ลำดับในครอบครัว

บุคคลที่อาศัยด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพของบิดา/มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ช่วงจำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม ประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ และ ประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

ผลการทดสอบค่าเฉลี่ย และค่าความแปรปรวนของแต่ละอุปนิสัยเทียบกับคุณลักษณะทั่วไป ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลดังต่อไปนี้

อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า คุณลักษณะทั่วไปทั้ง 17 ปัจจัย ไม่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างในระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ

อุปนิสัยแสดงสมดุลในการดำเนินชีวิต

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยที่มีผลทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับอุปนิสัยแสดงสมดุลในการดำเนินชีวิตแตกต่างกันได้แก่

- อาชีพของมารดา โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มารดามีอาชีพข้าราชการมีระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มารดามีอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย/ธุรกิจ และแม่บ้าน/ว่างงาน
- ประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา โดยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกัน มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษามีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา
- ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจแตกต่างกัน มีระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญ โดยผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีค่าเฉลี่ยระดับ
อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วม
กิจกรรมโดยสมัครใจ

กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยที่มีผลทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับของกลุ่ม
อุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวแตกต่างกันได้แก่

- ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ นักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดย
สมัครใจแตกต่างกัน มีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดย
ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีค่าเฉลี่ยระดับของกลุ่มอุปนิสัย
เพื่อชัยชนะส่วนตัวมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ

กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยที่มีผลทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับของกลุ่ม
อุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมแตกต่างกันมีดังต่อไปนี้

- ลำดับในครอบครัว นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีลำดับในครอบครัวแตกต่างกัน มีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะใน
สังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยพบว่า บุตรคนกลางมีค่าเฉลี่ยระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชั
ชนะในสังคมน้อยกว่าบุตรคนเดียว

- ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ นักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดย
สมัครใจแตกต่างกัน มีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
โดยผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีค่าเฉลี่ยระดับของกลุ่ม
อุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมน้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดย
สมัครใจ

ภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

ปัจจัยที่มีผลต่อค่าเฉลี่ยของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งแตกต่างกันได้แก่

- ลำดับในครอบครัว นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีลำดับในครอบครัวแตกต่างกัน มีระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยพบว่า บุตรคนโตมีค่าเฉลี่ยระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งน้อยกว่าบุตรคนเดียว

- ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ โดยผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีค่าเฉลี่ยระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ

ส่วนที่ 4 การหาความสัมพันธ์ระหว่างอุปนิสัย กลุ่มอุปนิสัย และคุณลักษณะทั่วไปของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

การหาความสัมพันธ์ระหว่างอุปนิสัยรายอุปนิสัย และกลุ่มอุปนิสัย

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอุปนิสัยแต่ละอุปนิสัยส่วนมากมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์รายอุปนิสัยพบว่า อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์กับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ และอุปนิสัยที่ 7 การปล่อยใจให้จมอยู่เสมอในระดับต่ำ

นอกจากนั้นอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรานั้นมีความสัมพันธ์กับ อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ และอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญในระดับต่ำ

เมื่อวิเคราะห์กลุ่มอุปนิสัยพบว่า กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว มีความสัมพันธ์กับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ และอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญในระดับสูง ส่วนกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม มีความสัมพันธ์กับ อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรา และอุปนิสัยที่ 6 การฉีกพลังประสานความต่างในระดับสูง สำหรับภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์กับ อุปนิสัยที่ 6 การฉีกพลังประสานความต่าง กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมในระดับสูง

การหาความสัมพันธ์ระหว่าง อายุ เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กับระดับอุปนิสัยรายอุปนิสัย และกลุ่มอุปนิสัย

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 กับระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ ระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา และระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม แต่อายุ เกรดเฉลี่ยภาคการศึกษาล่าสุด เกรดเฉลี่ยสะสม ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นั้น ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 กับ ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลของการดำเนินชีวิต ระดับอุปนิสัยที่ 1 ถึงอุปนิสัยที่ 7 ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

อภิปรายผลการศึกษา

อภิปรายผลการศึกษาแยกเป็นรายอุปนิสัย

จากผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาระดับอุปนิสัยของนักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง สามารถอภิปรายผลการศึกษาแยกเป็นรายอุปนิสัยได้ดังนี้

อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่า อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัยทั้ง 7 ประการของบุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามหลักการของโควี ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของไมเคิล เจ คาร์ตัน ของพยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาริบัติ และฉันทวรารักษ์ ประหยัดผล (2549) ซึ่งได้ทำการศึกษาอุปนิสัยทั้ง 7 ประการของผู้มีประสิทธิผลสูงของอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษาที่มีความสำเร็จในงาน

แตกต่างกัน ซึ่งพบว่า ระดับอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัชชชนัญ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งได้ศึกษาการวัดระดับอุปนิสัยของนักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการ 7 อุปนิสัยของผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง โดยพบว่าระดับอุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อนอยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการควบคุมชีวิตตัวเองได้ ค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องการทุ่มเทความพยายามในสิ่งที่สามารถทำได้มากกว่าในสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ และ เรื่องการรับผิดชอบต่ออารมณ์และการกระทำของตัวเองมากกว่าที่จะโทษผู้อื่นหรือสิ่งรอบข้าง

อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการเป็นฝ่ายเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่า อุปนิสัยที่ 2 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของฉันทวารงค์ ประหยัดผล (2549) ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ อาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษามีระดับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัชชชนัญ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการรู้ว่าตัวเองต้องการความสำเร็จอะไรในชีวิต มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องการจัดการและเตรียมสิ่งต่างๆ เป็นอย่างดีเพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำแบบเร่งด่วนหรือแบบฉุกเฉิน และเรื่องการเริ่มต้นแต่ละสัปดาห์ด้วยเป้าหมายที่ชัดเจนว่า ตัวเองต้องการทำอะไรให้สำเร็จมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยน้อยที่สุด

อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการทำตามลำดับความสำคัญโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่า อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับสุดท้าย ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการซึ่งสอดคล้องกับ

การศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของชัตร์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2554) ที่พบว่านักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ นักศึกษา แพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ อยู่ในลำดับสุดท้ายเช่นกัน แต่ผลการศึกษานี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) และ พรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งพบว่าอาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษามีระดับ อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญอยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และ พยาบาลประจำการ โรงพยาบาลรามาริบัติมีระดับอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญอยู่ใน ลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องสิ่งต่าง ๆ ที่ทำทุกวันมีความหมายและ เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ในชีวิตมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องการไม่ยอมให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สำคัญที่ต้องทำในชีวิตหายไปเพราะกิจกรรมที่วุ่นวายอื่น ๆ ในแต่ละวัน และ เรื่องการมีวินัยในการทำตามแผนต่าง ๆ คือไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง ไม่ปล่อยให้เวลาให้สูญเปล่ามีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยน้อยที่สุด

อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการคิดแบบชนะ/ชนะโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อ พิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่า อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะมีระดับอุปนิสัย อยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักศึกษาหลักสูตร บัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ อาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งมี ระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการเหมือนกัน และผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) และการศึกษาของชัตร์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่าพยาบาลประจำการ โรงพยาบาล รามาริบัติ มีระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะอยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และนักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ ชนะอยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการให้ความร่วมมือกับผู้อื่นมีค่าเฉลี่ย ระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องการพยายามหาวิธีที่ทำให้ทุกฝ่ายได้ประโยชน์เวลาแก้ไข ข้อขัดแย้ง และเรื่องการให้ความสำคัญกับความสำเร็จของผู้อื่นเท่าๆกับของตัวเองมีค่าเฉลี่ยระดับ อุปนิสัยน้อยที่สุด

อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการเข้าใจผู้อื่น ก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเราโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่าอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรามีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด หรืออยู่ในลำดับที่ 1 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ พยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาริบัติ มีระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่น ก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และผลการศึกษานี้ก็ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) และการศึกษาของธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่า อาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษามีระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 7 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และนักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเราอยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการพยายามทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องการพยายามทำความเข้าใจผู้พูดจากมุมมองของผู้พูด และเรื่องการเป็นคนอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้อื่น

อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการฝึกพลังประสานความต่างโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่า อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่างมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับที่ 5 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) การศึกษาของฉันทรวงศ์ ประหยัดผล (2549) และการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษา และพยาบาลประจำการโรงพยาบาลรามาริบัติ มีระดับอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่างมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับที่ 6 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาธัตถ์ชนนัญ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่า นักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่างอยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการให้ความสำคัญและค้นหาสิ่งที่อยู่ในใจของผู้อื่นมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องการเป็นคนที่มีความคิดสร้าง

สรรค ในการแสวงหาแนวความคิดและวิธีแก้ไขปัญหาที่แปลกใหม่และดีกว่า และเรื่องการกระตุ้นให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยน้อยที่สุด

อุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยการลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาอุปนิสัยเทียบกับอุปนิสัยทั้ง 7 พบว่า อุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอมีระดับอุปนิสัยอยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ สอดคล้องกับการศึกษาของพรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ที่พบว่า พยาบาลประจำการ โรงพยาบาลรามาธิบดีมีระดับอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมออยู่ในลำดับที่ 3 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการเช่นกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของชัชวรินทร์ เกียรติไชยากร (2554) จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ และนักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมออยู่ในลำดับที่ 2 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของฉันทวรงค์ ประหยัดผล (2549) ซึ่งผลการศึกษาพบว่า อาจารย์แนะแนวผู้ให้คำปรึกษามีระดับอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมออยู่ในลำดับที่ 4 ของอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ

เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการใช้เวลาการหาความหมายและความสุขในชีวิตมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องการพยายามอย่างมากที่จะสร้างและปรับปรุงความสัมพันธ์กับผู้อื่น และ เรื่องการให้ความสำคัญกับสุขภาพทางกายและความเป็นอยู่ที่ดีมีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยน้อยที่สุด

อภิปรายผลการศึกษาแยกเป็นกลุ่มอุปนิสัย

จากผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาระดับอุปนิสัยของนักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยใช้หลักการเจ็ดอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่ง สามารถอภิปรายผลการศึกษาแยกเป็นกลุ่มอุปนิสัยได้ดังนี้

อุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของชัชวรินทร์ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ และนักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์อยู่ใน

ระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่า อุปนิสัยย่อยเรื่องการเป็นคนรักษาสัญญาและให้ความสำคัญต่อข้อผูกพัน มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยมากที่สุด รองลงมาคือเรื่องการแสดงความเมตตาและความเห็นใจต่อผู้อื่น และเรื่องการไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่ดีของผู้อื่นลับหลัง มีค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยตามลำดับ

เมื่อพิจารณาคุณลักษณะทั่วไปพบว่า คุณลักษณะทั่วไปที่แตกต่างไม่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างในระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งพบว่าลักษณะทั่วไปที่มีผลให้ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์แตกต่างกัน คือ ช่วงอายุและเพศที่แตกต่าง และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนีย์ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่าช่วงจำนวนเพื่อนสนิท และประวัติการทำงานพิเศษ/เสริมที่ต่างกัน มีผลให้ระดับอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์แตกต่างกัน

อุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต

ผลการศึกษาพบว่าระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) และการศึกษาของธัตถ์ชนนีย์ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งได้ศึกษาอุปนิสัยของนักศึกษาหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะบริหารธุรกิจ และนักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตอยู่ในระดับมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาอุปนิสัยย่อยพบว่าอุปนิสัยที่มีระดับมากที่สุดคือเรื่องการทุ่มเทในสิ่งที่ทำ แต่ไม่ถึงกับทำให้หมดแรงหรือหมดสภาพ รองลงมาคือเรื่องการค้าเนื้องถึงจุดสนใจและความต้องการของคนที่ฉันทกำลังทำงานให้ และเรื่องสามารถใช้เวลาในแง่มุมต่างๆของชีวิต การงาน ครอบครัว เพื่อน และอื่นๆได้อย่างเหมาะสม

เมื่อพิจารณาคุณลักษณะทั่วไปพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี อาชีพของมารดาแตกต่างกันมีความแตกต่างกันในระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต รวมไปถึงกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ริเริ่ม ผู้นำ หรือผู้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนักศึกษา และกลุ่มตัวอย่างที่เคยสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจที่แตกต่างกัน มีระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันเช่นกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของจิรัชยา จงประเสริฐ (2551) ซึ่งพบว่าอายุที่แตกต่างกัน มีผลให้ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของธัตถ์ชนนีย์ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่าลำดับในครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลให้ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตแตกต่างกัน

กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว

อุปนิสัยกลุ่มนี้เป็นการรวมกันของอุปนิสัยที่มีส่วนช่วยทำให้ชนะใจตนเอง เกิดความมั่นใจในตนเอง รู้จักธรรมชาติของตนเอง ฟังพาดตนเองได้ ได้แก่ อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้น ทำก่อน อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มด้วยจุดหมายในใจ อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ และอุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวในระดับค่อนข้างมาก และมีระดับอุปนิสัยอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัทธา รัตนัญญ์ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่านักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะทั่วไปที่มีส่วนทำให้ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวแตกต่างกัน พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างในระดับอุปนิสัยนี้มีปัจจัยเดียวคือ การเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ นั่นหมายความว่าคนที่กลุ่มตัวอย่างมีการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจแล้วมีผลทำให้ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยไม่สมัครใจ ดังนั้นหากกลุ่มตัวอย่างต้องการที่จะพัฒนาระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวแล้ว การเลือกทำกิจกรรมที่ชอบด้วยความสมัครใจจะเป็นอีกหนึ่งทางเลือกในการพัฒนาระดับอุปนิสัยกลุ่มนี้ ซึ่งผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัทธา รัตนัญญ์ เกียรติไชยากร (2554) ซึ่งพบว่าเพศ และลำดับในครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลให้ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวแตกต่างกัน

กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม

อุปนิสัยกลุ่มนี้เป็นการรวมกันของอุปนิสัยที่มีส่วนช่วยทำให้ชนะใจผู้อื่น มีการฟังพาดอาศัยซึ่งกันและกัน ทำงานเป็นทีมและสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเรา อุปนิสัยที่ 6 การฝึกพลังประสานความต่าง และ อุปนิสัยที่ 7 การลับเลื่อยให้คมอยู่เสมอ

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของรัทธา รัตนัญญ์ เกียรติไชยากร (2554) ที่พบว่านักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมอยู่ในระดับมากเช่นกัน

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะทั่วไปที่มีส่วนทำให้ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมแตกต่างกัน พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างได้แก่ ลำดับในครอบครัว และการเข้า

ร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของรัชนีรัตน์ เกียรติไชยากร (2554) ที่พบว่า ลำดับในครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลให้ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาลำดับในครอบครัวพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลำดับในครอบครัวเป็นลูกคนเดียวมีกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคมในระดับมากที่สุด ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีลำดับในครอบครัวเป็นลูกคนกลางจะมีระดับอุปนิสัยน้อยที่สุด และจากการทดสอบค่าเฉลี่ยพบว่า ลูกคนเดียวและลูกคนกลางมีระดับอุปนิสัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือลูกคนเดียวมีแนวโน้มที่จะมีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และชนะใจผู้อื่นได้ดีที่สุด เมื่อเทียบกับลูกคนกลางและเมื่อพิจารณาการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีระดับอุปนิสัยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ดังนั้น หากกลุ่มตัวอย่างได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมที่ชอบด้วยความสมัครใจจะมีแนวโน้มที่ทำให้ระดับอุปนิสัยกลุ่มนี้อยู่ในระดับที่ดีขึ้น

ภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

อุปนิสัยกลุ่มนี้เป็นการรวมกันของทั้ง 7 อุปนิสัยเพื่อเป็นการกระตุ้นอุปนิสัยทั้ง 7 ที่อยู่ในตัวเรา ให้สามารถเป็นคนที่พึ่งพาตนเองได้อย่างแท้จริงและพร้อมช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อเป็นรากฐานของความสำเร็จและความสุขในชีวิต ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของรัชนีรัตน์ เกียรติไชยากร (2554) ที่พบว่านักศึกษาแพทยศาสตร์ชั้นคลินิก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งอยู่ในระดับมากเช่นกัน

เมื่อพิจารณาถึงคุณลักษณะทั่วไปที่มีส่วนทำให้ระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งแตกต่างกัน พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างได้แก่ ลำดับในครอบครัวและการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของรัชนีรัตน์ เกียรติไชยากร (2554) ที่พบว่าเพศ ลำดับในครอบครัว และประสบการณ์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งที่แตกต่างกัน มีผลให้ระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาลำดับในครอบครัวพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลำดับในครอบครัวเป็นลูกคนเดียวมีระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งในระดับมากที่สุด ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีลำดับในครอบครัวเป็นลูกคนกลางจะมีระดับอุปนิสัยน้อยที่สุด แต่จากการทดสอบค่าเฉลี่ยพบว่า ลูกคนเดียวและลูกคนโตมีระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผล

ยิ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือลูกคนเดียวมีแนวโน้มที่จะพึ่งพาตนเองได้อย่างแท้จริงและพร้อมช่วยเหลือผู้อื่น ได้ดีที่สุดในเมื่อเทียบกับลูกคนโต

เมื่อพิจารณาการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจมีระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยไม่สมัครใจ ดังนั้นหากกลุ่มตัวอย่างได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมที่ชอบด้วยความสมัครใจจะมีแนวโน้มในการพัฒนาระดับอุปนิสัยกลุ่มนี้ให้อยู่ในระดับที่ดีขึ้น

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ควรพัฒนาอุปนิสัยทั้ง 7 อุปนิสัย และอุปนิสัยพื้นฐานทั้ง 2 อุปนิสัยให้มีระดับอุปนิสัยที่มากขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อการประกอบวิชาชีพสัตวแพทย์ตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพการสัตวแพทย์ ซึ่งระบุว่าความประพฤติทั่วไปของผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ว่า ต้องไม่ประพฤติหรือทำอะไร อันนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติและศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพการสัตวแพทย์ ต้องดำรงตนให้สมควรในสังคมโดยธรรม และช่วยเหลือสังคมตามฐานันดรแห่งวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Michele L. Pettit และ Joyce V. Fetro (2006) ที่ได้ศึกษาเรื่อง The Seven Habits of Highly Effective Health Educators พบว่า ผู้ให้ความการศึกษาด้านสุขภาพควรพยายามที่จะแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์และความรับผิดชอบอย่างเป็นเหตุเป็นผล ซื่อสัตย์และรับผิดชอบต่ออาชีพ โดยยึดมั่นในหลักการของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งของ Stephen Covey เพราะฉะนั้น นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ ควรฝึกฝนและพัฒนาอุปนิสัยตนเองอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์และมีความรับผิดชอบต่อวิชาชีพของตน เพื่อประสบความสำเร็จในการประกอบวิชาชีพสัตวแพทย์

ข้อค้นพบ

การค้นคว้าอิสระในครั้งนี้มีข้อค้นพบดังต่อไปนี้

1. ระดับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เมื่อเรียงตามลำดับมากไปหาน้อยได้ผลดังนี้

อุปนิสัยลำดับที่ 1 คือ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่น ก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา

อุปนิสัยลำดับที่ 2 คือ อุปนิสัยที่ 1 การเป็นฝ่ายเริ่มต้นทำก่อน

อุปนิสัยลำดับที่ 3 คือ อุปนิสัยที่ 7 การปล่อยใจให้จมอยู่เสมอ

อุปนิสัยลำดับที่ 4 คือ อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ

อุปนิสัยลำดับที่ 5 คือ อุปนิสัยที่ 6 การหนีกพลั้งประสานความต่าง

อุปนิสัยลำดับที่ 6 คือ อุปนิสัยที่ 2 การเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ

อุปนิสัยลำดับที่ 7 คือ อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ

2. ระดับอุปนิสัยของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่มีระดับมากที่สุดคือ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา ซึ่งอุปนิสัยนี้เป็นเรื่องของการสื่อสารระหว่างบุคคล ทั้งนี้เนื่องมาจากงานในอนาคตของสัตวแพทย์ต้องติดต่อสื่อสารกับบุคคลหลายประเภท ดังนั้นการที่นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเราในระดับมากที่สุด ย่อมช่วยให้ระดับความสัมพันธ์ และความไว้นับถือใจเพิ่มมากขึ้นและเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันทำให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในงาน

ระดับอุปนิสัยน้อยที่สุดคือ อุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญ ซึ่งถือเป็นอุปนิสัยในการบริหารจัดการตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ผลการศึกษาพบว่า อุปนิสัยย่อยที่มีระดับต่ำที่สุดคือเรื่องการมีวินัยในการทำตามแผนต่างๆ ซึ่งแสดงถึงการขาดวินัยในการทำงานตามแผนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

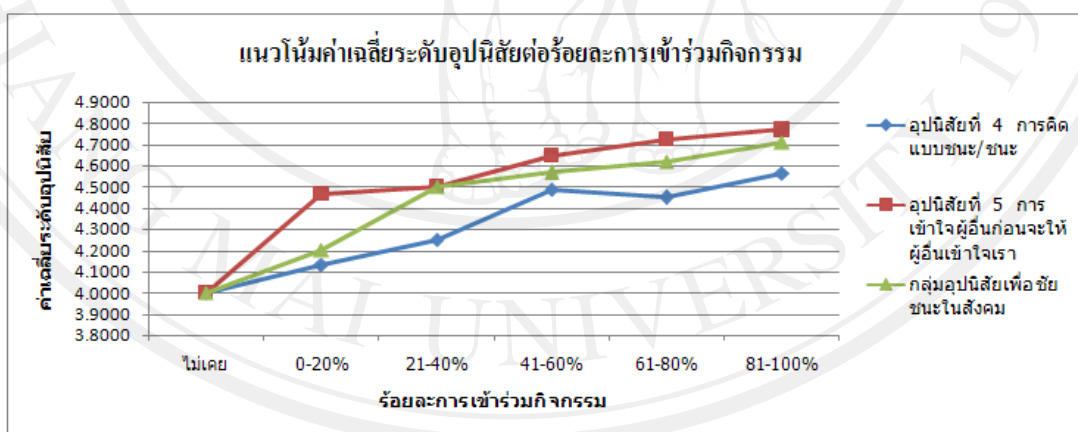
3. ปัจจัยที่ไม่มีผลต่อความแตกต่างของระดับอุปนิสัยทั้ง 5 กลุ่มอุปนิสัย ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ช่วงเกรดภาคการศึกษาล่าสุด ช่วงเกรดเฉลี่ยสะสม บุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยเป็นส่วนใหญ่ สถานภาพบิดา/มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ช่วงจำนวนเพื่อนสนิท ประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ ความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ และประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่ง

4. ปัจจัยที่มีผลต่อความแตกต่างของระดับอุปนิสัยทั้ง 5 กลุ่มอุปนิสัยมากที่สุดคือ ประสบการณ์ในการสมัครเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจ โดยมีผลทำให้เกิดความแตกต่างกันใน

ระดับอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิต ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนบุคคล ระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และระดับของภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. ผู้ที่อาศัยอยู่คนเดียวมีระดับอุปนิสัยในทุกอุปนิสัยน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับผู้ที่อาศัยอยู่กับบุคคลอื่นไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ญาติ หรืออาศัยอยู่กับบิดามารดา
6. ผู้ที่มีประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริมมีระดับอุปนิสัยในระดับมากกว่าผู้ที่ไม่มีประวัติในเกือบทุกกลุ่มอุปนิสัย ยกเว้นระดับอุปนิสัยพื้นฐานทางอารมณ์ที่ผู้ที่เคยมีประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริมมีระดับอุปนิสัยน้อยกว่าผู้ที่ไม่มีประวัติการทำงานพิเศษ/มีรายได้เสริม
7. ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้มีความสัมพันธ์ทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 กับระดับอุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ ระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้อื่นเข้าใจเรา และระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม

รูป 1 แสดงแนวโน้มค่าเฉลี่ยระดับอุปนิสัยต่อร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้

จากรูป 1 เห็นได้ว่าร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ที่มากขึ้น ส่งผลให้อุปนิสัยที่ 4 การคิดแบบชนะ/ชนะ อุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้อื่นเข้าใจเรา และกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม มีค่าเฉลี่ยของอุปนิสัยมากขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับคณะสัตวแพทย์

1. คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ควรจัดการอบรมเกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งให้กับบุคลากรของคณะ เพื่อให้เกิดความเข้าใจทั้ง 7 อุปนิสัยสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาตนเอง สามารถถ่ายทอดความรู้และให้คำแนะนำกับนักศึกษาในการพัฒนาอุปนิสัยทั้ง 7 ได้ นอกจากการฝึกอบรมแล้ว คณะควรจัดกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาระดับอุปนิสัยของบุคลากรด้วย เช่น การจัดการแข่งกีฬากระชับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลากร และการจัดสัมมนาบุคลากรประจำปี เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นปัญหา และประสบการณ์ต่างๆ จนเกิดเป็นการผนึกประสานความต่างในการพัฒนาคณะและพัฒนาตนเอง และเพื่อพัฒนาการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการสร้างทัศนคติและกระชับความสัมพันธ์ในองค์กรให้มากขึ้น

2. จากการศึกษาพบว่านักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์มีภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งอยู่ในระดับมาก โดยมีระดับอุปนิสัยที่ 5 การเข้าใจผู้อื่นก่อนจะ让自己เข้าใจเราอยู่ในระดับสูงที่สุด และอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญอยู่ในระดับต่ำที่สุด ดังนั้นเพื่อให้นักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์มีระดับภาพรวม 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งที่สูงมากขึ้น นักศึกษาควรที่จะพัฒนาระดับอุปนิสัยทั้ง 7 ประการ รวมทั้งอุปนิสัยแสดงพื้นฐานทางอารมณ์ และอุปนิสัยแสดงความสมดุลในการดำเนินชีวิตให้มีระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุปนิสัยที่ 3 การทำตามลำดับความสำคัญซึ่งมีระดับต่ำที่สุดให้อยู่ในระดับที่สูงมากขึ้น คณะสัตวแพทยศาสตร์ ควรพิจารณาจัดกิจกรรมเพิ่มเติมให้แก่นักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ โดยเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระดับอุปนิสัยหรือการพัฒนาคุณภาพนักศึกษา โดยจัดกิจกรรมต่างๆ ที่จัดนี้สามารถทำให้นักศึกษาประยุกต์ใช้การเรียนรู้จากกิจกรรมต่างๆ ไปพัฒนาเกี่ยวกับการตอบสนองต่อสิ่งเร้า การรู้จักตนเอง การเข้าใจผู้อื่นหรือยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น การทำงานเป็นทีม การสร้างจิตสำนึกที่ดี ตระหนักในคุณค่าความเป็นมนุษย์ การพัฒนาบุคลิกภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม สามารถนำมาใช้ในชีวิตการเรียนในมหาวิทยาลัยหรือการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข โดยทางคณะสัตวแพทย์ควรพิจารณาจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพนักศึกษาให้แก่ศึกษาทุกชั้นปี เช่น

โครงการปฐมนิเทศและสร้างสัมพันธ์ภาพ โดยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมเป็นเวลา 1 วัน โดยสอดแทรกการอบรมเกี่ยวกับ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งเพื่อปูพื้นฐานให้นักศึกษาได้เห็นภาพโดยรวมของ 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งคืออะไร และมีประโยชน์อย่างไรต่อการดำเนินชีวิต และเสริมกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างนักศึกษา โดยให้นักศึกษาจับกลุ่มกันแล้วพูดคุยกันและทำความรู้จักกันให้มากยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นคณะกรรมการจัดโครงการค่ายคุณธรรมเป็นระยะเวลา 2 วัน 1 คืน โดยพานักศึกษาในชั้นปีที่ 1 ไปเข้าค่ายที่วัด เพื่อละลายพฤติกรรม และใช้ธรรมะปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมให้นักศึกษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการต่อยอดในการพัฒนาระดับอุปนิสัยอื่น

โครงการพัฒนาระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เนื่องจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ มีระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวอยู่ในระดับต่ำที่สุดในระดับของกลุ่มอุปนิสัย ซึ่งในโครงการควรมีกิจกรรมให้นักศึกษาได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้มีความคิดก้าวหน้า ฝึกการใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผ่านทำกิจกรรมจุดปริศนา โดยวาดจุดเก้าจุดบนกระดาษ ซึ่งแต่ละจุดเว้นระยะห่างเท่าๆ กัน แล้วให้นักศึกษาลากเส้นตรงที่เส้นผ่านจุดทั้งเก้าจุดโดยไม่ลากซ้ำและห้ามยกปากกาขึ้น จากนั้นเฉลยคำตอบและร่วมกันอภิปรายผล การพัฒนาระดับอุปนิสัยการเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจและเป็นการฝึกวางแผนก่อนลงมือทำซึ่งเป็นการพัฒนาระดับอุปนิสัยการทำตามลำดับความสำคัญ และเสริมกิจกรรมในการพัฒนาอุปนิสัยทำตามลำดับความสำคัญ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้เรียนรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเวลา สิ่งที่ทำให้สูญเสียเวลา เทคนิคการบริหารเวลา การเพิ่มเวลา เป็นต้น นอกจากนี้ทางคณะควรเสริมโครงการลูกช้างคืนถิ่น เป็นโครงการเพื่อให้นักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ซึ่งเริ่มมีวิชาเรียนในวิชาชีพสัตวแพทย์ ได้มีโอกาสพบปะรุ่นพี่ที่จบการศึกษาและประสบความสำเร็จในการทำงาน และได้มีโอกาสมาพบปะพูดคุย เล่าประสบการณ์การทำงานให้รุ่นน้องนักศึกษาปัจจุบันฟัง เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นภาพการทำงานในอนาคตชัดเจนมากขึ้น เข้าใจตนเองอย่างชัดเจนว่าต้องการจะเดินทางเส้นทางใด ทราบจุดหมายของตนเอง และให้นักศึกษาเตรียมความพร้อมสำหรับการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา โดยโครงการนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาอุปนิสัยการเริ่มต้นด้วยจุดหมายในใจ

โครงการพัฒนาระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ซึ่งในโครงการควรมีกิจกรรมที่มุ่งเน้นกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้เกิดมิตรภาพกับคนในกลุ่ม เกิดความสามัคคีในกลุ่ม เกิดการเรียนรู้จากความคิดที่แตกต่างกัน จนทำให้เกิดพลังจากการคิดต่าง เช่น โครงการเตรียมความพร้อมให้น้องสู่การเป็นนักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ โดยนักศึกษาในชั้นปีที่ 3 รวมกลุ่มกันตัวน้องๆ ในชั้นมัธยมศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอบเข้าคณะสัตวแพทยศาสตร์

โครงการพัฒนาอุปนิสัยสู่การเป็นผู้มีประสิทธิผลยิ่ง เพื่อให้ นักศึกษาสัตวแพทยศาสตร์ในชั้นปีที่ 4-5 เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาอุปนิสัยสู่การเป็นผู้มีประสิทธิผลยิ่ง โดยให้นักศึกษาทั้งสองชั้นปีแบ่งกลุ่มคละกันระหว่างชั้นปี เพื่อให้ นักศึกษาได้ทำความรู้จักกันและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ต่อมาเป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาอุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งทั้ง 7 ประการ เช่น กิจกรรมการคิดนอกกรอบ กิจกรรมบริหารเวลา กิจกรรมประสานใจเพื่อการทำงานกับผู้อื่นหรือ

การทำงานเป็นทีม กิจกรรมฝึกทักษะการฟังเพื่อที่จะสามารถเข้าใจผู้อื่นได้อย่างแท้จริง กิจกรรมฝึกทักษะพัฒนาตนเอง และ กิจกรรมการจำลองเหตุการณ์ โดยจำลองจากวิชาชีพของสัตวแพทย์ โดยจำลองเหตุการณ์ออกเป็นสองเหตุการณ์ เพื่อให้นักศึกษาเห็นผลกระทบจากเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่ง นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการประกอบวิชาชีพหลังสำเร็จการศึกษา

และกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 6 โดยสอดแทรกผลสรุปของโครงการพัฒนาอุปนิสัยผู้ที่มีประสิทธิผลยิ่ง โดยให้นักศึกษาอภิปรายถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ตลอดระยะเวลาที่เข้าร่วมกิจกรรม และเสริมสร้างกำลังใจให้นักศึกษาสามารถเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นผู้มีประสิทธิผลยิ่งต่อไป

3. โครงการกล่อ่งกิจกรรม เพื่อเป็นช่องทางให้นักศึกษาได้เสนอกิจกรรมที่นักศึกษาต้องการให้ทางคณะจัดขึ้นมา เนื่องจากผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมโดยสมัครใจและนักศึกษาที่มีประสบการณ์เป็นผู้ริเริ่มหรือผู้นำในการจัดกิจกรรมมีระดับกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัว กลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม และภาพรวม 7 อุปนิสัย สำหรับผู้ทรงประสิทธิผลยิ่งมากกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ดังกล่าว ดังนั้นเพื่อให้นักศึกษามีความเต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น และมีโอกาสได้เป็นผู้ริเริ่มหรือผู้นำกิจกรรม จึงควรให้นักศึกษาได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและนำเสนอกิจกรรมที่ต้องการให้ทางคณะพิจารณาจัดขึ้น ทำให้นักศึกษารู้สึกมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมและสมัครใจเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น

4. ควรมีการประเมินอุปนิสัยของนักศึกษา และให้คำแนะนำนักศึกษาในการลง ทะเบียนเรียนวิชาเลือกที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระดับอุปนิสัยของนักศึกษา เช่น นักศึกษาที่มีระดับของกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะส่วนตัวในระดับ อาจารย์ที่ปรึกษาควรแนะนำให้ศึกษาลงทะเบียน วิชาการพัฒนาภาวะผู้นำส่วนบุคคล ซึ่งเป็นวิชาเกี่ยวกับหลักการพื้นฐานในการพัฒนาตนเอง การตอบสนองต่อสิ่งรบกวน การสร้างวิสัยทัศน์ส่วนบุคคล การบริหารตนเอง การสร้างประโยชน์ร่วมกับผู้อื่น การเข้าใจผู้อื่น การร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ การเติมพลังชีวิต

5. จากการศึกษาพบว่าเกรดเฉลี่ยไม่มีผลต่อความแตกต่างในระดับอุปนิสัย ดังนั้นเมื่อมีการคัดเลือกนักศึกษาเพื่อเข้าศึกษาต่อ หรือเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมใดๆ การใช้เกรดเฉลี่ยเพื่อคัดเลือก หรือจำแนกนักศึกษาจึงไม่มีความเหมาะสม แต่ควรจะใช้ข้อมูลเกรดเฉลี่ยเพื่อประกอบการตัดสินใจเท่านั้น และควรมีการพิจารณาโดยใช้แบบประเมิน 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งมาช่วยในการประกอบการตัดสินใจ

ข้อเสนอแนะสำหรับนักศึกษา

1. จากผลการศึกษาพบว่า ร้อยละการเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสโมสรนักศึกษา คณะหรือมหาวิทยาลัยจัดให้ที่มากขึ้นมีผลให้ระดับอุปนิสัยการคิดชนะ/ชนะ เข้าใจผู้อื่นก่อนจะให้ผู้อื่นเข้าใจเรา และกลุ่มอุปนิสัยเพื่อชัยชนะในสังคม มีระดับมากขึ้น นักศึกษาควรมีการวางแผนและแบ่งเวลาในเข้าร่วมกิจกรรมให้มากขึ้น แต่ไม่ควรมุ่งเน้นการทำกิจกรรมเพียงอย่างเดียวจนเสียการเรียน
2. จากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่คนเดียวจะมีระดับอุปนิสัยน้อยกว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่กับบุคคลอื่นในทุกกลุ่มอุปนิสัย นั่นคือหากนักศึกษาต้องการที่จะมีการพัฒนาระดับอุปนิสัยด้านต่างๆควรมีการคบหาเพื่อนให้หลากหลาย ไม่จำกัดเฉพาะเพื่อนกลุ่มเดิม หรือเพื่อนเพศเดียวกัน หรือเพื่อนชั้นปีเดียวกัน หรือเพื่อนคณะเดียวกันเท่านั้น เพื่อนักศึกษาจะได้มีการเรียนรู้ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน อันจะมีผลต่อการพัฒนาระดับอุปนิสัยให้อยู่ในระดับที่มากกว่าเดิม
3. จากการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับอุปนิสัยการทำตามลำดับความสำคัญน้อยที่สุด ซึ่งอุปนิสัยการทำตามลำดับความสำคัญเป็นอุปนิสัยในการบริหารจัดการตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นนักศึกษาคควรฝึกฝนในการวางแผนการทำกิจกรรมต่างๆ ในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ทั้งการเรียน การทำกิจกรรม และการพักผ่อน เพื่อพัฒนาระดับอุปนิสัยในการทำตามลำดับความสำคัญให้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลนักศึกษาเป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย และประสบความสำเร็จในการทำงาน และการดำเนินชีวิต
4. นักศึกษาควรมีการประเมิน 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อเป็นการตรวจสอบและเปรียบเทียบตนเองว่ามีความพร้อมในคุณลักษณะพื้นฐานของความสำเร็จในชีวิตหรือไม่ อย่างไร และมีการปรับปรุงตนเองอย่างสม่ำเสมอในด้านที่เป็นข้อบกพร่องของตน

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งถัดไป

1. จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าคุณลักษณะทั่วไปของตัวอย่างที่มีผลต่อระดับอุปนิสัยที่แตกต่างกันมีเพียง 4 ปัจจัยจากทั้งหมด 17 ปัจจัย ดังนั้นควรเพิ่มมีคุณลักษณะอื่นที่มีผลหรือมีความสัมพันธ์กับระดับอุปนิสัย ทั้งที่เป็นปัจจัยส่วนตัว หรือปัจจัยโดยส่วนรวม ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปผู้ทำการวิจัยควรพิจารณาเพิ่มปัจจัยอื่นเพื่อนำมาวิเคราะห์ผลต่อไป
2. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามได้คำตอบที่ไม่ค่อยชัดเจน เนื่องจากเรื่อง 7 อุปนิสัยสำหรับผู้ทรงประสิทธิภาพยิ่งถือเป็นเรื่องค่อนข้างใหม่สำหรับผู้ที่กำลังทำการศึกษาอยู่ ใน

การตอบคำถามบางครั้ง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เข้าใจคำถามอย่างถ่องแท้ ดังนั้นในขั้นตอนของการเก็บแบบสอบถามควรมีการเตรียมความพร้อมเรื่องแบบสอบถามที่มีความชัดเจนในคำถามและคำตอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

3. จากผลการศึกษาพบว่าลำดับในครอบครัวและการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ มีผลต่อความแตกต่างของระดับอุปนิสัย หากมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยละเอียด และนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการแนะนำเรื่องการดำเนินชีวิต หรือการปรับปรุงตนเอง เพื่อลดความแตกต่างในแต่ละระดับอุปนิสัยสำหรับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีระดับอุปนิสัยที่ดีมากขึ้นกว่าเดิม

4. ศึกษาเพิ่มเติมเพื่อเปรียบเทียบระดับอุปนิสัยของผู้ที่ทำงานแล้ว และผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาเดียวกัน เพื่อดูว่าระดับอุปนิสัยด้านไหนของผู้ที่ทำงานแล้วและผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อจะได้นำผลที่ได้มาพิจารณาถึงแนวทางนโยบายที่จะส่งเสริมให้ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่มีคุณลักษณะพื้นฐานที่ดีสำหรับความสำเร็จในชีวิตการทำงาน